

אורות השבת

גליון מס' 1013

מנהל מערכת
הרוב אברהם טרייקי

פרשת השבוע
ויקרא

הרב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

מנחת עני

נִבְשׁ כִּי תָקַרֵב קָרְבָּנו מִנְחָה לְהִ סְלָת יְהִי קָרְבָּנו וַיַּצְקַע לְלִיה שֶׁמֶן וַיַּגְעַן עַלְיה בְּנֵי

ונפש כי תקריב: לא נאמר נפש בכל קרבנות נדבה אלא במנחה, מי דרכו להתנדב מנהה - עני, אמר הקב"ה מעלה אני עליו כאילו הקריב נפשו. (רש"י)

המקור לדברי רשי' הללו, הוא מדברי הגמג' (מנחות קד, ב): 'אמר רבבי יצחק, מפני מה נתוניות מנהה שנאמר בה נשא. אמר הקביה, מי דרכו להביא מנהה - עיג, מעלה אני עליו כאילו הקריב את נשוא לפני. וכיוצא בזה מובואר במדרש (קהלת רבה ד, יא): 'אמר הקביה', חביב עלי מלוא קומציו של עני מנהת נדבה, מללא חופניו של כהן גדול קטורת סמסטי'. הרוי לפניו מפורש, כי תיבבה מנתת העיג לפני ה' הגם שאין בה כי אם קומץ סלט - יותר משלות וזכרים הבאים מן הברך והחצן, יען כי 'בנפש' האדם חפוץ, וזה העני אשר הרקיב מסלט קרבן לה, הרוי הוא כדי שהקריב את נשוא. ורומי ברור זה נמצוא בדברי הכתוב (בראשית ג, ג) 'ויאבא קין מפער האדמה מנהה לה' והבל הבא גם הוא מברכות צאננו ומוחליך ונשען על הベル ואל מנתו, ופרשו חכמי המוסר מה ב' קרבן קין - לקרבן הベル: כפי שקין לא הקריב את קרבנו אלא 'מפרי האדמה', אך לעומתו הベル ציריך גם נשוא לקרבן וזה הביא 'עם הベル' הביא גם את עצמו, והבן.

וגודלה מזו מעצתי בספר 'יחסות של חסיד' (לבעל השבון מוסר) אשר באיר בז' דברי הכתוב שנותו ימי, י"ז יתקח תורה וחומר מנהה עליה וזכרים אלהויהם. ודקדק הרב, החלן יתרוי הלה למלומ זייריבי ייתרו, שהרי קרבן מקרים ולא לזכרים. ואכן יודיש, שבאותו יתרוי לא הקריב שמהה כדי ליחסות תחת צל של משה, מעלה עליו הכתוב כאילו הקריב ובאה לזרבך שמהה כדי ליחסות תחת צל של משה, יען כי תכלית הקרבן הוא שברון הלב, כמו' ש' (תהלים נ, ט) 'עליה וזכרים אלהויהם. יען כי נשבה ונדהה אלהוים לא תבזה', עכ"ז' חדדים.

ובשבך זאת בנין, מודיע בכל הקרבנות הקפידה תורה שלא להעלות על המזבח מטה' בשואור, כמו אמר הכתוב ויקרא (ב, יא) 'כל המנהה אשר תקריבו לה' לא תעשרה חמצ' כי כל שארו וככל דבש לא קתיריו מינו אשה לה". ואילו lagi מנתת קרבנו' ברם לפי המבוואר יוקן קרבנו' שכך כאמור עתיק הקרבן הוא להכניע לב החוטא, ורק בדין הוא שלא יהיה שארו אשר בטבעו להתחפאי את הביצק ובזה מסמל הוא את מידת הנגואה שהיא ההיפך משפלות הרוח ושרבורן הלב. אך לעומת העני אשר בעצם מנהתו גילה שרבורן לב עד כדי את נשואו הוא מקרים, שוכן אין מניעה שקרבנו' היה כל לו' 'יסול' מנהה, והבן.

ואלו' רצחה בזה דברי המשנה (מנחות קד, א): 'נאמר בעלות בהמה אשר ריח ניחות, ובבעל העוף אשר ריח ניחות, ובמנחה אשר ריח ניחות. ולומר לך, אחד המבוואר ואחד המבוואר ובלבד שכיוון את לבם לשמשי'. ברם לפי המבוואר שיעיר הקרבן הוא שרבורן הלב ולזה ברור ופושט שצרך כוונת הלב לעיובא, אפשר שזה עומק כוונת המשנה: כשם שמנחת העני באחה כולה מכוונות הלב, שהרי העלה עליו הכתוב כאילו 'הקריב את נשוא' בז' יצץ המקור בעולות בהמה להשפיל רוחו להכניע את לבו לפניה, יען כי זו תכלית

קרבנן. וזה אחד המרבה ואחד הממעיט - ובכלל שיכוון את לבו לשמיים!!

וזה לענין עומק דברי הגאון (שבת פ, ב): "אמר רבי יהושע בן לוי, בשעה שעלה משה למלכים, אמרו מלכי הארץ שהרש לא פניו הקב"ה הrush' עמה לילוד אישיה נינו, אמר להן לקבל תורה בא. אמרו לפניו, חמדת גנווה לך תעש מאות ושבעים וארעב דורות קודם טבריא העולם אמרת ליתני לבשר ודם וכו'. אמר לו הקב"ה למשה החזיר להן תשובה, אמר לפניו רשב"ע מותירא אני שמא שרפוני בהבל פהום. אמר לו אחزو בכסא כבודיו והזoor להן תשובה... אמר להן, למצרים ירדתם לפרקעה השעתבעdetם תורה למה תהא לכם... קנהה יש בניםיכם יציר הארץ יש בניםיכם, מיד הוודו לו להקב"ה שנאמר הי' אודוננו מה אדר שפק בכל הארץ... והנה פאמור זה להלמינו מותחלהו ועד טופו. ראשית, וכי המלאכים לא הבינו שעשרות הדברותtheses יסוד כל התורה כולה -

אין שיכוון איצטרא כלל, עד שבאו משה והAIR את עניינה בזה. ועוד צ"ב, מודיע תניירא מוסס משאה שמאי שרפווחה בהבל פהיהם עד שבקש את עזרתו של הקב"ה, ולהלא בקהל יכול להשים תשובה זו. ובויתו יפלא מה שהשיבו הקב"ה 'אחزو' בכסא כבודיו, וכי איחזיה בכסא הכבוד היא פותח מלוט מפני טענת המלאכים. ובכל מודיע הווצרך לאחزو בכסא

ולפי הנאה, כאן גנו המופתת לכל דברינו עד הלו. שכך המלכים הבינו שיש בידם לקיים תורה ומצוות ונחת מורת רוח לפני הקב"ה יותר מאשר יולד אשה אשר יציר המשם דבר רב העיר במדורו "אורות הקשרות".

דבר העורך

עבדת ה' של משה

זיוויל' אל משה', כתוב בעל הטורים משה רבינו ע"ה כתוב אות א' זעירא, לרוב עננותנו שכךלו דבר איתתו ה' כמו אצל בלעם "ויקר" בלשון עראי וטורמא. צריך להבין לא תיכן לומר אצל הקב"ה מוקור הקדושה שמתגלה בלשון עראי וטורמא ח'ין. מבאר ה'ב' לאשר' שאצל שניים גם משה וגם בלעם הנבואה הייתה לא כפי הכתבם. אצל משה לאחר שהchein עצמו כמה שהיה בollow, קיבל נבואה או רעלין גובה ממד לעמלה מכוחו, ולכן האור היה מסתלק. אך מיד היה משה חוגג מותנו להשלים עצמו ולהחזיר לו את האור המקיף שנעשה לאור פנימי. משא"כ אצל בלעם הרשות שלא החין עצמו כלל לבואה, וגם לאחר הנבואה לא עשה כלום, ממיילא התדבקו בו כוחות הטומאה לינק מהאור שנגלה אליו, וזהו לשון עראי וטורמא שנעשה טמא בכלל חוסר עבודה ה'.

הרב לוי אל אדרי
בן המרכז הרפואו "סורוקה"
ויקיק "שבת ישראל" שכונה יא' באאר שוו

לוח זמנים שבוי

לוח הזמנים מודיק לבאר-שבע									
					עלות השחר				
שנת קורש	יום ס' ינואר	יום ה' ינואר	יום ג' ינואר	יום ב' ינואר	יום ג' ינואר	יום ב' ינואר	יום א' ינואר	יום כ' ינואר	יום ד' ינואר
(1.4.23)	(31.3.23)	(30.3.23)	(29.3.23)	(28.3.23)	(27.3.23)	(26.3.23)			
5:12	5:13	5:15	5:16	5:17	5:19	5:20			
5:19	5:20	5:22	5:24	5:26	5:27	5:28	בן שלום ותמיון		
6:34	6:36	6:36	6:38	6:39	6:40	6:42	זריחה - החג החג		
8:58	8:59	9:00	9:01	9:02	9:03	9:03	סדרון ק"ש לעת ערב נס"א		
9:36	9:37	9:37	9:38	9:39	9:40	9:41	דרון ק"ש להרבה נס"א		
10:39	10:39	10:40	10:41	10:41	10:42	10:42	סדרון ברכות ק"ש		
12:45	12:45	12:46	12:46	12:46	12:47	12:47	חצות ים ולילה		
13:17	13:17	13:17	13:18	13:18	13:18	13:18	טבחה גודלה		
17:59	17:58	17:58	17:57	17:57	17:56	17:56	פָּלַת הַמִּזְבֵּחַ		
19:02	19:01	19:01	19:00	18:59	18:59	18:58	שקיעה		
19:17	19:16	19:16	19:15	19:14	19:14	19:13	אלא בוגרנות		

זמן הדלקת הנרות

ויקרא	פרשת השבוע:
עם זו יצתרתי	הפטורה:
18:37	כניסת השבת:
19:28	יציאת השבת:
20:13	רבונם פט:

בָּרוּךְ הַלְּכָנָה מִימֹׁם רַבֵּי עֲרֵב ז' נִיסָׁן חַל שׁוֹת וּמִגָּה יּוֹם רביעי בערב ליל הסדר עד השעה 20:46

אורות הכהרות

ובו רע מעוריו - בקנאה ותאווה וכבוד ! וגם משה רבינו הלבריה
לכל היה מתיירא לחסיבם, עד שבא הקב"ה וגילח חפצו במחות שמירת
תורה ומצוותיה יאחזו בכיסא כבודו", רוצה לומר: אין לי חוץ בעבודה
אין בה מסירות נפש, כדוגמת המלכים אשר אין בהם קנא ותאווה
mobedim ha-mal zera v-zoka v-ainim zricim la-hatgev ul-tavum cdi
הרבנות בכבודו. אלא חוץ אני ביתורת האדם המקוריב את נשוא עליה.
הזה שהשביב להם משה אחר שאחזו בכיסא כבודו - לMESSIRIM YORDIM LE-PERUREH
שתעבדתם', ככלומר האם יתכן אצלכם לימוד תורה מותך קושי של
ישורובן וברכו

לחידוד הדברים, יש לנו להסביר בזה דברי הזה"ק (פרשנות תורה): כל מנה ואוריותה מתקיינה בעלמא בני נše משתדל בה, כביכול קודשא בריך הוא ההתורה מותקיניות בעולם ובני אדם משתדלין בה), כדי בעובדי מלפני כלחו ושמיא ואערעה קיימי בקיומיהם הקב"ה שמו במשמעותו ושםו בכל העلمות שברא, ושמי וגאון עמדים אמר לו, חומו עמא דאית ליל באראען אדורייתו מתעשרה בינויהן לא עוד אלא שהקב"ה מכניס כל פמלייא מעלה ואומר להם, ראו זו קדושתו של שטרותינו מתעשרה על ידך, מהו עבידי ידי דעתון אמרתו נבי ה' אנוש כי תזכרנו ואינו כד חמאן הדוח דמאיריהן וראו את אותם נבי דס' אשר טענים מודע אתה ונוט להם את התורה - מה אנוש כי תזכרנו, והם מחכים בתורת אדונם). מיד פתחיו ואמריו,ומי בעמך ישראל גוי אחד בארי' עיד הם מודים ואמרם, מי בעמך ישראל..., עכ"ל. ולפי המבואר, זו אכן שושבה ניגחת למלאיכים אשר טעו לפני ה' מדוע אתה נתן תורה לבשר כדם - ותנו מתעלמים על כל צורותיהם ומוסרים نفسם ללימוד תורה, וזאת תורה שאנו פרץ בה!

ב' אירוא דרביה מון הרשו' (אויה סיון צת, ג) אודות מלט התפילה
ויהה בהכנתה הרכבתה בהכנתה הלב, וזה לשונו: יתפלל דרך תחנונים עני המבקש במתה
בנהנת, ושהארה עליו כמשא ומבקש ליפטר ממנה, עי'יש. שהרי עיקר
עם הרכבות הוא הכוונת הלב, ובזה נשתחבה מנוחת העני - יותר מכל
קרובנות. ואמנם בזמן זהה אשר בעונותינו הרבים אין לנו מקדש ולא
רaban סיכר, מכל מקום התפילה שבידינו היא מקומות הרכבות כמו'יש'
ונשלמה פריטונית. ועל כן, כשם שמנוחת העני היא חביבה ביותר לפני פניו
בקב"ה כירקבן הנפש, כך הוא ממש לאכיב' תפילה העני. ומילנו גדור
עדותך ולפני ה' ישוף שויין, וכן הוא אומר (תהלים קב, אי) 'תפלה לעני כי'
ונני כי עני ואבינו אני. וככה חס דברי זהה'ק (פרשת בלק) על פסוק זה:
ב' בין שראה דוד שעשו רמי פתוחים בפני העוינים יותר מכל תפילות
מעליון בגד' מלכותו ושב על הארך עני ואבינו וההפל,

מעשה הובא במדרש (ויקרא ר' כ, ח) אודות אשrah את שביהה בבית המקדש קומץ של סולרת, זלול הכהן במונחתה, באומרו יראו מון קריובית... מה יש בזוה לאוכל ומה יש בזוה להקריב. גנול הכהן בחולום אמר לו: **'את נפשה היא מסרבת ואל תבזה עלייה'**

ג'ן כל עמלינו במאמר זה, גנו' בדברי הגמי' וואש השנה טז, (ב) שזכה כל שנה לשעה בתחילתה - מעתשרת בסופה', ופי' רשי'ם שם בזה': ל' ישישראל עושין עצם רישין בראש השנה לדבר תחנונים ותפילה עונן נא' תחנונים דבר רשי' (משל'יך, וכו'). וכיוצא בזה מבואר בתוס' שם, ז'ו': ל' שטמוץ שישישראל רשים, לבם נשבר ומרחמים עליהם מן השמיים'. ובזה להלה לנו הש' ייסוד גודל, שהתפילה הבוקעת מקיורת לבו של האדם בימי דין מותך כניעה ושבורן הלב כדאים העומד על נפשו, יש כוכחה להגן עליו מפני הפורענות, ולא עוד אלא שמובטה בשנה זו מעתשרת' לו בסופה בכל ימיינו. ואכן מכאן מרגע לא בפומיה דהגהונו ר'יס צ'ל' לאחר ישישראל מכתבה: ג) לכל הפתחות לשבר רוחו בשברון לבב, אשר הוא היסוד הריאשלי להיות גנו' על הסכנה הגדולה המורחתת, וכמאמיר חז'ו' לר'וי'ה טז, ב' כל שנה לשעה

אפשר שזו עוקם מullet תפילה ר' ויוה'כ, יותר משאר תפילות תחילה וכו', עכ'ל.

ל השנה. זהה איתה מדורש שוחר טב (וחלים קב' על הנחות ה' ברא' אל פפלת הערו'ו': אמר רבי יצחק כלפי דורות אמור – שאין להם לא לבא כהן ולא בית המקדש שייכר עלייהם, אלא עוד תפלהacha ששתתייר החם שהם מופלין בראש השנה ושם הכהנורים, ולא תבזה אותו מהם כי. ורבנן אמרו אלו הדורות שהן כתומות במושעים ובאיון לפניך בראש שנה וביום הכהנורים, ואתה בורא אותן ביריה חדשה, עכ'ל. הר לפנינו לילו מופלא אודות מלעת תפילה ר' ויוה'כ, שאפי' 'המתים במעשייהם' חפיקים עיי' תפילה זו לבריה חדשה. ובאמת צרייך להזכיר, ומה נשבחה תפילה זו יותר מאשר תפילות כל השנה. וגם בוגר החאי מירמא צ'ב, שכן יוזע התפילהות בכל מנות השנה כגון תמידים ותוקנים (ברכות ז, וכמ'יש' נשלהמה פריט שפטני) (חווש יד, ג), וכן התפילה נקראת עבדה כמו ודדרשו מקרה וולעדיו בכל לבבכם (ודברים אי, יג) זו תפילה' (ועניית ב, א). הרי שהתפילה היא כעבודת הקרבנות ממש, וא' לכך קאמר ר' ישי אין ששתתייר החם לישראל מה שיכפר עליהם זולתי תפילה של ר' ויוה'כ ששתתייר יהדים. וביתור יפלא מה שהוסיפו עליהם רבנן – אתה בורא אותם ביריה חדשה, וכי התפילה גוריא יש בכוחה לשנות את דין של האדם. ברם פ' דברי שיש לנו' איתנו' שפיר, שכך בזה נשבחה תפילה ר' ויוה'כ מעשר כל תפילה השנה, מפני שיש בה כו' שברון לב' של אדם עומד על גגיו ביום הדין הגובל הנורא. ומכאן מעלה הדרה – לטבל את רוע גור דין של האדם, מבואר בגמ' שם (ואפשר שרבי יצחק הני' מדורש הוא אותו רב' צחק הני' במי' שמ' ורבנן).

אורות הפרשה

ברכה רבתי

נושען (דברים לג, כת), באות א' רבתיה.

לŁמוד להיזה צפ

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה (א). מִשְׁאָר רַבּוֹ עַזְּה כָּתֵב יְוִיכָרְא' עַם אֶזְרָאָל' זְעִירָה. מִבָּאָר רַבִּי פִינְחָס מַקוּרִיאָץ זְעִירָה אֶל' פָּרָעָה לִימֹד,
מִלְשׁוֹן זְאַלְפָקָחָמָה (איוב לג, לא). רַמּוֹ לְאָדָם שִׁילְמָד הַקְטָן
אֶתְעָצָמוֹ. לְאַתְּרוֹגָל לִמְדָה הַרְעָה שֶׁל גָּאוֹה וְהַתְּנָשָׂות.

המתן לקריאה

טהור של מטה

ויקרא אל משה (א). משה רבנו ע"ה כתוב **"ויקרא"** עם אות א' זעירא. מבאר ה'זען קודש" **"אלף"** ראשית תיבות **"פ'תח לי א'חותי"** (שיר השירים ה, ב). ודרשו שם במדרש פתחים ליל פתח כהודו של מחת. לכן האלף זעירא, לרמז על פתח קטן.

בנ' משה לבלען

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֱלֹהִים לְאַבְרָהָם אל משה (א). משה רבו ע"ה כתוב יי'קְרָא' עם זאת א' ציירא. מבאר רבינו יצחק יהודת טרונק זע"א האלי'ג ציירא, כי בלי האלי'ג יי'קְרָא נחפק לוי'קְרָא, כמו אצל בלעם, שהיה בעל נפש רחבה ורוח גבואה. לעומתו, משה היה עניין, וההבדל ביןיהם הוא האלי'ג ציירא, הענווה.

לŁמוד מהבאהמה

מגן**הבהמה**' (ויקרא א, ב). מבאר רבינו משה מאוחל זע"א עליכם להתבונן היטב וללמוד מן**הבהמה** שמקורבים אותה לקב"ה, בהיותה משועבדת לצורכי האדם. על אחת כמה וכמה שהאדם ערך לשعبد עצמו אליו יתברך, עד כדי מסירות נפש.

פרק ל' החוץ

בקרבן הקטן ביוטר "מן העוף".
בקרבן העני, של הרות, החוטא פחות מוכלים, די לו
ואילו העני, שפל הרוח, החוטא פחות מכולם, די לא
בברבון הקטן בברבון קרבנו"ו ויקרא א, ג). כתוב הזוהר הקדוש הפסוק מונה
עוולות מן הבקר, מן הצאן ומן העוף. העשיר, המלא ביחסון
עצמיו וגאויה, נוטה לחטא יותר, ועליו להביא קרבן גדול "מן
ההברק". הבינוי, החוטא פחות, יוצא ידי חובתו בעולה "מן
הצאן".

הקרבת המרצין

ר' יקיריב אתו לרצונו לפני ה" (ויקרא א,ג). מבאר האדמו"ר מההאמורי חיים מוויז'נץ ז"ע"א עלייך לוותר על רצונך ללחקריבו אליו יתברך. יקריב את רצונו לפני ה', בבחינת "בטל רצונך מפני רצונו".

קִרְבָּן מִדיָּן

המגיד מטריסק זיע"א בשם שחקב"ה נצחים, כך עלייך לעשות שהרצון להיות קרוב אליו לא יהיה ארי, אלא תמידי, בלי הפסיק "לפני ה'", שהוא קיים לעד.

טפלים בפז

טיראה ליטאסק
יקיריב אתו לרצונו לפני ה" (ויקרא א,ג). מבאר היתולדות יעקב
יוסוף" קודשי קדושים שחיטתן בצפון" למרבבה הצער, אף בין
יראים וחדרים, בין צדיקים וקדושים, מצויים מי שישחיתון
בצפון". כשהדברים מגיעים לענייני ממון, שעליו נאמר "מצפון זהב
אתה" - כל יראתך נשחתת, ואין בהם עוד כוח לעמוד בניסיו.

(ויקרא א, יז). מבאר רבי בוננו

ריש ע"א כתוב **רש"י** נאמר בעוף ר' ריח ניחוח, ונאמר בברבמה ר' ריח ניחוח, ולומר לך אחד המרבה ואחד הממעיט, ובבלבד שיכoonו את כליליבו לשמיים. הכליל יובלבד שיכoonו את ליבו לשמיים לא נאמר על 'הממעיט' אלא על 'המרבה', על המביה קרבן בעשר. שכן הממעיט, העני, ודאי מכוון את ליבו לשמיים.

אורות ההלכה

**תשובה הלכתית משלחנו של מורהנו המראי דארתא
הגאון הגדול ובי' יהודה דרשי שליט'**

הלכות פסח - המשך

בדיקות חמץ

ש - מתי זמנן בדיקת חמץ?

ת - זמן בדיקת חמץ לפי תקנות חכמים, הואليل ארבעה שער בניסן מיד עם צאת הכהנים. וחצי שעה קודם לכך, אסור באכילת פת או מזונות יותר מאשר כביצה, שמא ימשיך בשעודה. אך מותר באכילה פת או מזונות לפחות בפחות מהשיעור הזה, או שאור מני אוכלים אפילו יותר מאשר השיעור הזה. ואם עשה שליח שיזכינו על בדיקת החמצ, מותר לאכול גם סעודות קבוע בפתח או מזונות יותר מאשר כביצה, כמו כן אסור להתחילה בשינה או מלאכה חצי שעה לפני הבדיקה, שמא ימשיך בשנתו או במלאתכו. אך אם התחל במלאתכו קודם לכך, אין צורך בבדיקת הפסחה גם לשינויי זמן הבדיקה, וכן הוא הדין לגבי לימוד תורה.

ש - שייעור קבוע המתוקים בבית הכנסת אחר תפילה ערבית, האם צריך לדוחתו או לבטלו, כדי לקיים את הבדיקה בזמן?

ת - אין לבטל או לדוחות שייעור תורני קבוע, גם אם הוא מושך לאחר צאת הכהנים. וטוב שבסיום השיעור, יזכיר ציבור שעליהם לקיים מיד את מצוות הבדיקה.

ש - האם צריך ללבות את נורות החשמל שבבית, כדי לקיים את הבדיקה רק לאור הנר?

ת - אמונן מצוות הבדיקה לכתילה היא לאור הנר ולא לאור פנס או חשמל, מכל מקום אין צורך ללבות את נורות החשמל בשעת הבדיקה.

ש - החוגים את כל ימי הפסח מחוץ לבתיהם, נועלים את הבית מערב פסח עד לאחר הפסח, האם הם חייבים בבדיקה חמץ בלבד?

ת - אם בכונתם למכור את הבית על כל תוכלו ישרות לגוי באמצעות הרבעות, אינם חייבים בבדיקה חמץ באותו הבית, וכך על פי שהם נiams בביטחון שליל ארבעה עשר שהוא זמן הבדיקה.

ש - העובר לדירה חדשה ביום שלושה עשר ניסן, האם הוא חייב בבדיקה חמץ בדירה חדשה? ומה הדין בויה לגבי הדיירים החדשניים בביתו?

ת - העובר לדירה חדשה קודם ליל ארבעה עשר בניסן, חייב בבדיקה חמץ בברכה בדרכו החדש, שכן יתכן שפועלו הבניין והוירו שם שירוי מזון. כמו כן הדיירים החדשניים לבתו קודם ליל ארבעה עשר, חייבים בבדיקה חמץ בברכה

ש - חזר אשר מרוכז בו חמץ ובזעתו למוכרו לגויה במכירת חמץ, האם הוא חייב בבדיקה?

ת - אם בזעתו למוכרו לנו על כל תוכלו מערב פסח בשעות הבוקר ועד לאחר הפסח, אין צורך בבדיקה עליל לנובי השוהים מחוץ לבתיהם ביום הפסח.

ש - יש שנגנו לפזר בדירות קודם הבדיקה עשר חתיכות של חמץ כדי ללקטם בזמן הבדיקה. מה הדין אם לא נמצא כולם בתוך הבדיקה, האם צריך לחפש אחריהם כל הלילה עד שימצאו?

ת - ראשית מנגה זה נכון גם על פי הסוד, אך נדרש להקפיד שלא יהיו התרומות גדולות מאשר כביצה, וכן צריכה להיות עטופים היטב בנייר. אולם אם חפש היטוב בביתו ועדין לא נמצא כולם, אין והעכבר אלא יסומך על ביטול החמצ - הנערך בסיום הבדיקה.

ש - מי שאינו יכול לקנות מצוות בדיקת חמץ בלבד י"ד בניסן, האם יכול אשתו או שלוחתו לקנות בדיקת חמץ במקומו?

ת - בלילה ארבעה עשר בניסן מיד עם צאת הכהנים, חייב אדם בבדיקה חמץ לאור הנר בברכה. ואם אין בעל הבית יכול לקנות בדיקת חמץ מוכן בלילה כביצה שירה, או רשות שמא מצוה זו על ידי אשתו או שאר בני הבית. אולם לא יברך בלילה הבית, אלא יברכו הבודקים בפועל, ולתחילה צריך שבעל הבית עצמו יבעל את החמצ, והוא יכול לעשות כן בכל מקום שהוא נמצא.

ש - האם מוסדות ציבור כנון בתים נסויות ובתי מדרשות, או חנויות ומשרדים, או דרכ ברטון וציבורו, חייבים בבדיקה חמץ?

ת - מצוות בדיקת חמץ בלילה י"ד בניסן נהגת בכל מקום שיש לחוש שהוא הוכנס בו חמץ, בין שהוא מקום מגורי הקבע או אוטו. וחיבור הבדיקה חל על כל הגכס או הממנונים עליו. לפיכך נדרש האדם לעורך גיהז וזוב בנתנו, במושב, וברכבו הפרטני. כמו כן נגאי בתים הנסויות והמוסדות נפטרים בברכה, או רשות או ציבורו, לעורך בדיקת חמץ. ואולם יצ' לברך אלא על הבדיקה של בית המנזרים, ושאר הנכסים הנקרים נפטרים בברכה וזה אפילו כישיש הפקק נ Dolן בין בדיקת הבית - בבדיקה שאור הנכסים.

תענית בכורות

ש - מי שהוא בכור רק לאביו או לאמו, האם חייב בתענית בכורות?

ת - כל בכור מאנך או מאם, חייב בתענית בכורות בערב פסח, וב בלבד לאו שלוש עשרה שנה וימ' אחד.

ש - האם טוב שקטן בכור תענית בערב פסח, מדין חינוך?

ת - אין הבכורים הקטנים חייבים בתענית זו, אף מדין חינוך. ומכל מקום כבר פשוט השנוגה שהאב מותנה במקום בו הקטן, ואם היה האב בכור עצמו, מותנה האם במקום בנה.

ש - האם בת שהיא בכורה, חייבת בתענית זו?

ת - יש אמורים שגם בדורות מותנה בתענית בערב פסח, אך אין נהגים כך, ועל כל פנים טוב שנכ' היא תשתחר במסיבת סיום מסכת בערב פסח, כדי לזכות ידי חותם כל הדעות.

ש - האם יש להחמיר בתענית זו, כדי שאור תעניות ציבור?

ת - מקור תענית זו הוא במנהג שנחנו ישראל, זכר לנס שעשה עמו הקב"ה אשר היכה את כל בכורי מצרים ופסח על פתח בתני בני ישראל. ועל כן של הקל בה תיר שאר תעניות ציבור כגון, במקומות חולי שניין בו סוכה, או אילו במוקום כאב וצער, וכן חתן בתוך שבעת ימי חופת, או שלושת בעלי הברית אז. ופשוט שמעוררות מוניקות או אילו יולדות מסכת פטור בתענית זו. ופשוט שמעוררות מוניקות או אילו יולדות תוך עשרים וארבעה חדשים לידtan, אין לה רשות להחמיר בתענית זו.

ש - בכור המשתתר בעשודה מזווה בערב פסח, האם נפטר על ידי זה מותענית?

ת - בכור המשתתר בעשודה מזווה בערב פסח, כגון: סעודת חתן וכלה בתוך שבעה ימי חופתם, או סעודת ברית מילה, או סעודת פדיון הבן, או סעודת סיום מסכת, הרי זה פטור מותנית בכורות. ואף רצוי לעשות כן, כדי שיכל לקיים את מצוות ליל הסדר ההלכתן.

ש - האם סעודת סיום מסכת צריכה להיות דקה בפתח, כדי לפטור את הבכורות מותנית זו?

ת - נראה שאין צורך להחמיר בזה, ובפרט שבתי הכנסת כבר הוכשרו לפסח, וסעודה בפתח תנור טרחה יתרה לגבאים. ועל כן אפשר לצא את רוחבת סעודה זו, בטיעות יין או אכילת עוגיות ופירות וכיוצא בזה.

ש - האם צריך שהבכור יהיה נוכח בעצמו בשעת סיום המסכת, או די בכך שיטיעו מסעוזות הסיום?

ת - טיעות סעודת סיום מסכת בלא שמיית הסיום, אינה מועילה כדי לפטור את הבכורות מותנית. לפיכך נדרש שהבכור עצמו יהיה נוכח בבית הכנסת וישמע מפי הרוב את סיום המסכת, ואותם בכורות השוחחים שליח במקומות להביא להם פירות או עוגיות מן הסיום, טעות בידם.

ש - האם סעודת סיום ספר הזוהר או מסכת משניות, יש בה כדי לפטור מותנית זו, או שעריך דקה סיום מסכת גمرا?

ת - לתחילת הילך יש לסמיך על סיום מסכת מן התלמוד, או על ספר מהזוהר. ובמקרים שאין מצליח מפי הרוב את סיום המסכת, שלמה מהתלמוד או סוף זהר, אפשר לסמיך על המקילים לצא את רוחבה בלימוד מסכת משנהות עם פירוש רבינו עובדיה מברטנורא.

ש - האם הרבה מסכחות מסכת, רשייא לסייעה בכמה בתים נסכת כדי לפטור בכורות נספחים מתענית?

ת - כיוון שישים באוטו יום מסכת במקומות אחד, כבר נס_ticks לימוד אותה המסכת ושוב אי אפשר לסייעיה במקומות אחר. ועל כן פשוט שאין בכורות נספחים מן התענית.

ש - המסכיות מסכחות שונות, האם רשאי לעזרן סעודת סיום לכל מסכת בנפרד בתים נספחים, כדי לפטור בכורות נספחים מן התענית?

ת - מותר לעשות כן אף לכתילה, מפני שהשים מתייחסים לכל מסכת בנפרד, ובפרט שיש בו כדי לזכות את הרבים ולפטור בכורות ונספחים.

ליקים בנו חכם ישראל
הציבור נקרא להמשיך להעתיר בתפילה
לרפואת הרה"ג יוסף דהאן שליט"א בן רחל
בתוך שאר חוליו עמו ישראל

הבעל שם טוב והסולטן

תלאות רבות עברו על בעל שם טוב משעה שהחלה לעלת לא רק הוא לא נהג מכל הפערות ויצא למסע עם בתו אודול.

לאחר גלגולים הגיעו בערב פסח לאיסטנבול שבטורקיה. בידם לא נתרה פרוטה, ובוודאי לא היו להם צורכי החג, אבל דאגתו העיקרית של הבעשטי הייתה מוסתלקות רוח הקדוש שהייתה הופפת עליו תדר.

עתה היה ברור לו כי מן השמים אין רוצים בנשיטה, וכי עליו לחזור לעיר מזיבוב. הוא קיבל עליו לחוזר, ואולם מה עשו בנותיהם? באז'נבריה הילכ לבתת'המודרש. שם שפרת ליבו בתהונוגים לפניו הקב"ה שעוררו. בתו יצאה אל חוץ הום, סמוך לנמל, לבכס את בגדיהם לקרה החג.

בריך או עבר במקומות יהודי עשיר, הוא הבין באודול הרכוכה, ושאל לסייע בכיה. עתה לו אוידל כי אביה הוא צדק מפורסם אשר התגלגל לכאן. אין הם מכיריהם כאן איש ואין להם במה לחגוג את החג.

הומין העשיר את אוידול ואביה לעשות את ימי החג בחו"ל. כשהגע הבעש"ט לבתו לא ראה עליו העשר שום דבר מיוחד. הוא וורה להגיש לאורחים אורחה, והחל בהכנות לקרה החג.

הבעש"ט לא טעם מאומה והסתגר בחדרו. בעלייתו הניח כי האורה עיפוי מתלאות הדרך, ולמן הילכפלת ערבית לבכו. כאשר שב בעיל'ה-הביבלה בקש מואדל להעיר את אביה. היא אמרה כי אין היא מעונה להעיר, ובעל'ה-הביבלה היא לסת בעצמו ולהעיר את האורה.

שנכנס לחדר ראה את הבעש"ט ובכיו לוחות כשא, ונחל דמעות זולגות מעינויו. נבלת האיש וצא מוד. עתה נוכח כי אודול איש קדוש הוא והחיליט להמתין ליציאתו.

כעבור זמן יצא הבעש"ט מן החדר ועמד להתפלל חפילת ערבית בדרכות נפלה. לאחר מכן מכך שב לשיכון הסדר, והחל במירית ההגנה בקהל רם ובהתלהבות עצומה.

בסוף הסדר, באמירת הלל הגדול, עצר פתאות הבעש"ט, פניו בعرو כלפידים ועינו היי עצומות, ואו פקח את עיניו וקרא בקהל גדור ובשתחה גליה: "עלשה פלאות גדולות בלבד כי לשלם חדרו".

בסיום הסדר העז בעלייתו ושל את הבעש"ט לשער הנהנותי, מודיע בכיה ב恰恰ית הערב ומה גום לו לצחוק בהתלהבות בהל הגודל.

ענה לו הבעש"ט: "מתברר כי לא לשואה הובאת לאיסטנבול. צרה גדולה ההרגשה על היהודי העיר, ומוסרטה את גפש לבטלה, וברדן השם תפילה התקבלה. כאשר הגעת לאמירתה לעשה נפלאות גדולות לבדו - הנטבלה הגורה בפועיל".

למהורת בדור, בבית-הכנסת, הכרוי בהתרגשות אחד מחובבי הקהילה: "יהודים יקרים, ניצלו נס מוגרה איזומה"... הקהל התאסף סביבה והאיש סיפור:

הגעלת כלים

כמידי שנה תקים הרבנות והמוסعة הדתית מבצע הגעלת כלים לציבור הרחב ללא תשלים בשכונות העיר בימים חמישי - שלישי, ח' - יג' (30.3.23-4.4.23) לפי הפירות דלהלן:

שעות	ynamics	המקום
14:00-18:00	יום חמישי ח' ניסן תשפ"ג (30.3.23)	שכונה א' ליד המקווה רח' אחד העם 29 (ביבר בר אילן)
16:00-24:00	יום ראשון יא' ניסן תשפ"ג (2.4.23)	ליד מקווה שאל המלך מרכז העדה האתופית "שבו בנים"
14:00-18:00	יום ראשון יא' ניסן תשפ"ג (2.4.23)	שכונה ד' צפון ליד המקווה, רח' שמעון בן שטח
14:00-18:00	יום שני יב' ניסן תשפ"ג (3.4.23)	שכונות רמות ליד המקווה, רח' המדעד
14:00-17:00	יום שני יב' ניסן תשפ"ג (3.4.23)	שכונה ג' ליד המקווה, רח' עלי אש
19:00-24:00	יום שני יב' ניסן תשפ"ג (3.4.23)	שכונות נווה אביב ליד תלמוד תורה חב"ד רח' ג罗斯מן
14:00-18:00	יום שלישי יג' ניסן תשפ"ג (4.4.23)	שכונות נחל עשן מול "המקווה", רח' דוד ואליהו 4
16:00-24:00	יום שלישי יג' ניסן תשפ"ג (4.4.23)	פלח 6 ליד בית הכנסת "זכור לאברהם"

הכרשות הכלים תעשה על פי הנחיות מחלקת הכספיות
ופיקוח אישיש של כב' רב העיר הנגן רבי יהודה דורי שטייט"א.

הוראות לבעלי הכלים

* אין להשתמש בכלי 24 שעות קודם הגעלתו.

* יש לנקוט הטב את הכלים מכל כלולו.

* כלים שלא ניתן לנוקוטם כראוי,

יעברו ליבון כל באש לפני שיקול דעת המכשירים.

* יש כלים שאין אפשרות להכשירם, ואין טעם ללחוץ על המכשירים.

* כלի חרס וחרסינה, אין להם הכרשה.

* כליל זכוכית מכל סוג שהוא, לא יאושרו,

שכן לבני עדות המורה די להם בשטיפה והחהה בבית,

ולאשכנזים אין מועיל בהם הגעללה.

נא להופיע במועד ובשעות הגובלות

כשרות המזומנים

בקניית מוצרים לפסח יש לפחות שלמוצר יש

כשרות לפסח תשפ"ג

מנוגן המוטמן וזהע הרשאי לחתת הכשר למוצרים.

אנ להסתמך על מוחקות הפטען עליהם כשר לפסח!

שבת שלום!

"לקראת הפסח שכנע הווזיר את הסולטן כי היהודים מתחמשים בדים ייד מוסלמי לאפיית מצות. הוא אמר לסולטן כי המצוות האלה נקראות 'שמורה', וזה שם קוד פנימי בקרב היהודים למצות שנישלו בדים. הסולטן בדק ומצא אכן היהודים רבים קונים דוקא מצה 'שמורה'. בעקבות זאת שכנוע הווזיר לאסור את כל אוכל השמורה אחר ליל הסדר, ולהוציאם להווזיר.

"יכיזד נודע לי הדבר?", המשיך האיש, "ובכן, לפני שנים, ביום ששלטו של הסולטן הקודם, נזדמן אבי להציג את חייו של הסולטן. אותן תודת קיבל אישור חותם המתר למחזקון להיכנס בכל עת שיזכה אל הסולטן. "אבי מועלם לא היהודים בטענו והואתי בחולמי את אבי, הוא ספר לי על העיליה הנוראה, והוויה לי לילכת מוד אל הולפני ולומר לו כי עליית שקר העיליל הווזיר על היהודים, וכי הווזיר עצמו אינו מוסלמי אלא נוצררי יונון, לשם הוכחה עליי לומר לנווון שישלח שיטרים אל בית הווזיר בעודו שכן, ואו תiberiy כי הוא ענד צלב על צווארו.

"העתורתי משנתרי ונטיתי לחשב כי אין זה אלא חלום. הলכתי לבית הכנסת ובשובו הביתה ישבתי לנוח את הסדר. פתאום שוב נפלה עליי תרדמה וראיתי את אבי בשנית. הוא הזריר אותו עתידי רם רוחה, עתידי שארת אסון ושם היהודים היה על צואරך".

"לקחתו את האישור וכנכשי באצטדיון לארכון הסולטן. ביקשתי לפנוש את את דברי הולפני ואמרתי סיופרתי לה את דברי הולפני ואמתיי כי אני מושכנע שהדברים אמיתיים. התהונתי לפניה שתתעשה ככל יכולתה לבטל את הגורה.

"אימנו של הסולטן הלכה אל בנה ונאמרה לו שבעליה, הסולטן הקודם, באליה בחלום וציווה עלייה לעלה את בנים מפני דבר רע מאוד שהוא מתקבון לעשונות. הסולטן התפלא מואוד, ומספר לה על הגורה. אך טען כי היהודים ראויים לעשונן על שהם אוכלים מצות המערבות בדים מוסלמיים.

"עיטה קראה לי האם לבוא אל הסולטן. סיפרתי את מה ששמע אביה בחלום. הסולטן החליט לברוק אם אכן היהודים עונדר צלב עיל צוארו. שטרם נשלחו אל ביתו, ובראותם כי אכן צלב תליו בצד צוארו בערת החותם והם רוגזו במכות הרבה. מוד הורה הסולטן לשלב את הגורה". כל זה קרה בדריך בשעה שהבעש"ט קרא בלאי הסדר את המילים "לעשרה נפלאות גדולות לדב".

rabbi Yosef Shlomo Tzuriqi, z"l
בר עליה ז"ל
והרבנית רחל טרייקי ע"ה
בת סמי"ל
ת.ג.צ.ב.ת.